

فروشگاه ، بزرگترین سایت تخصصی معماری

جهت مشاهده آموزش نرم افزارهای معماری از صفر تا ۱۰۰ با زبان فارسی و با

کمترین هزینه [اینجا](#) را کلیک کنید.

جهت مشاهده نقشه ها ، پایان نامه و طرح های نهایی آماده معماری جهت کانسپت

گرفتن و یا تحویل پروژه [اینجا](#) را کلیک کنید.

جهت مشاهده مقالات ، رسالات و مطالعات نهایی آماده معماری جهت تحویل

پروژه [اینجا](#) را کلیک کنید.

بزرگترین سایت تخصصی معماری WWW.CADYAR.COM

جهت عضویت در کانال ما در تلگرام کافیسیت روی عکس زیر کلیک کنید.

برای انجام پروژه های عمران و معماری با ما تماس بگیرید.

۰۹۹۰۷۵۳۰۹۲۰

آیدی تلگرام

<https://t.me/Cadyar>

آیدی تلگرام

<https://t.me/Cadyarmemar>

Vrya.cadyar@gmail.com

جهت مشاهده مطالب زیر به صورت رایگان کافیسیت روی لینک روبرو عنوان موردنظر کلیک کنید

[HTTP://WWW.CADYAR.COM/?CAT=473](http://WWW.CADYAR.COM/?CAT=473)

دانلود رایگان کتب معماری

[HTTP://WWW.CADYAR.COM/?CAT=262](http://WWW.CADYAR.COM/?CAT=262)

آموزش رایگان پست پروداکشن در معماری

[HTTP://WWW.CADYAR.COM/?CAT=1377](http://WWW.CADYAR.COM/?CAT=1377)

دانلود رایگان مقالات معماری

[HTTP://WWW.CADYAR.COM/?CAT=206](http://www.cadyar.com/?cat=206)

دانلود رایگان نقشه های معماری

[HTTP://WWW.CADYAR.COM/?CAT=1300](http://www.cadyar.com/?cat=1300)

دانلود رایگان رساله و مطالعات معماری

[HTTP://WWW.CADYAR.COM/?CAT=283](http://www.cadyar.com/?cat=283)

آموزش رایگان نرم افزار های معماری

جهت مشاهده مطالب کاربران مهمان که مطالب خود را به صورت رایگان و یا در قبال هزینه به اشتراک گذاشته اند در سایت کدیاری [اینجا](#) کلیک کنید.

شما نیز میتوانید مطالب خود را در سایت کدیاری به اشتراک بگذارید تا بدون هیچ هزینه ای صاحب شغل دوم شوید. جهت اشتراک گذاشتن مطالب خود [اینجا](#) را کلیک کنید.

جهت دریافت هرگونه رساله و مطالعات معماری با قیمت پایین با ما تماس بگیرید.

۰۹۹۰۷۵۳۰۹۲۰

قسمتی از رساله کامل مرکز داده-دیتاسنتر
در ۲۷۱ صفحه در قالب ورد:

۱- کاستن فاصله بین دولت و شهروند

دولت های پیشرفته با دشواری های حساس و جدیدی روبرو هستند. آنها می بایست سرویس های خود را با توجه به افزایش انتظارات شهروندان و مراکز تجاری در سطح کشور و بدون ایجاد هرگونه تنش در سطح جامعه، حفظ، و دائماً آنها را ارتقا دهند و بوروکراسی های اداری را تبدیل به سرویس های شهروند-محور و کارآمد کنند، تا بدین وسیله با سرعت و کیفیتی که در ارائه خدمات خود عرضه می نمایند، بتوانند در سطح جهانی و ملی رقابت کنند.

ایجاد دولت الکترونیک، روشی موفقیت آمیز برای کاستن آن دشواری های بوروکراتیک در کنار بالا رفتن سطح انتظارات شهروندان بوده و می باشد و به منظور ارائه خدمات دولت

الکترونیکی، وجود یک زیر ساخت اطلاعاتی در سطح ملی واجب است و نائل آمدن به اهداف دولت الکترونیک مستلزم در اختیار داشتن بستر انتقالی قابل دسترس برای تمامی شهروندان در سطح کشور است. این بستر اطلاعاتی باید داده های مهم و حیاتی را با امنیت کامل و سرعت بالا در میان سازمان ها و شهروندان جا به جا کرده و بتواند به راحتی قابلیت های جدید را به سرویس های موجود خود، بدون آنکه به کیفیت سرویس های موجود لطمه ای وارد شود، اضافه کند.

انگیزه ایجاد دولت الکترونیک در حقیقت ترمیم نحوه ارتباطات بین دولت با شهروندان، سازمانها و نهادهای دولتی و خصوصی در همه سطوح است. دولت الکترونیک خواهان نگاهی مجدد به دشواری های موجود در ارائه سرویس های دولتی به شهروندان است. دولت الکترونیک سعی در حل مشکلات مشترک بین سازمان های دولتی دارد. دولت الکترونیک می کوشد ارتباط خود را با بخش های خصوصی مستحکم تر کرده، و آن را ارتقا بخشد. در سال های اخیر، شاهد فاصله گرفتن خدمات عمومی ارائه شده توسط دولت از سطح انتظارات شهروندان در جامعه هستیم و این فاصله بخصوص در بخش هایی که شهروندان در مقام یک مشتری از دولت سرویس می گیرد (همچون بانکداری و سرویس های گمرکی) به وضوح خود را نشان می دهد. دولت ها، دیگر قادر به حفظ و ارتقا سرویس های خود به روش سنتی جهت برآوردن نیازهای جامعه نمی باشند، مگر اینکه متوسل به ابزارهای جدیدی جهت حفظ کیفیت سرویس های خود در سطح جامعه شوند. دولت الکترونیکی یکی از آن ابزارهایی است که توانسته است در کم کردن فاصله بین شهروندان و دولت نقش بسزایی داشته باشد و شعار خود را در این راستا، برخورداری از سرویس های دولتی با ویژگی هایی چون دسترسی همگانی، عدالت اجتماعی، پاسخگویی و بهره وری در تمامی سطوح می داند.

در پاسخ به نیاز شهروندان و بطور کلی مشتریان دولت از هر صنفی که باشند، دولت های پیشرفته در سطوح استانی و کشوری خود اقدام به ایجاد دولت های محلی و مرکزی نموده اند که بتوانند به شهروندان خود بهترین سرویس را ارائه دهند. تمامی دولت های استانی در آن کشورها، حداقل، نقشه راه ارائه سرویس های هر چه بهتر و شهروند-محور خود را تدوین کرده اند.

کشورهای مختلف در ارائه راهکارها و سرویس های خود به شهروندان شان، استراتژی های مختلفی را دنبال می نمایند، ولی همه کشورها در پیاده سازی پروژه دولت الکترونیکی خود، حداقل در دو فاز با هم مشترک هستند که در ذیل به آنها اشاره می شود.

اولین گام در ایجاد یک دولت الکترونیک، استفاده از فناوری اینترنت و وب جهت اطلاع رسانی به شهروندان به صورت بهتر، و تبادل اطلاعات در ابتدائی ترین سطح، از طریق فرم هایی است که بر روی سایت های دولتی قرار داده می شود. این فاز بسیار ساده و ابتدائی خواهد بود اما برای فازهای بعدی به سرمایه گذاری بیشتر و بکارگیری نیروهای متخصص تری نیاز می باشد. فاز دوم در راستای تحقق دولت الکترونیک، حرکت از سوی تبادل اطلاعات ساده و اولیه به سمت تغییر شکل تبادل اطلاعات با دولت و تحول در نحوه پردازش آنها توسط دولت است. این فاز عمده‌تاً بر روی حذف محدودیت های برقراری ارتباط با دولت متمرکز می شود تا دولت را به دولتی کارآمد و شهروند-گرا تبدیل می کند. دولت در این فاز نه تنها سریعتر و هوشمندانه تر به شهروندان پاسخ می دهد، بلکه خود نیز، با شهروندان به صورتی متفاوت برخورد خواهد کرد. از مهمترین مزایای این فاز می توان به موارد زیر اشاره داشت:

۱. ارتباط بهتر بین دولت و آنچه توسط دولت کنترل می شود (محیط تعاملی بهتر).

۲. ارائه خدمات دولتی به شهروندان با هزینه کمتر، بهره وری بهتر و کیفیت بالاتر.

۳. سطح بالاتری از ارتباطات بین شهروندان و دولت بدین صورت که با کم‌رنگ تر شدن ارتباطات فیزیکی بین آن دو، عملاً سطح اطمینان در تعاملات آنها بالاتر می رود.

۴. بالا بردن ظرفیت دولت در تحلیل و کنترل اطلاعات شهروندان و نتیجتاً ارائه خدمات بهتر با توجه به اطلاعات کسب شده.

۱-۲- معماری کلان دولت الکترونیک

همان طور که قبلاً هم ذکر شد، اولین گام در تحقق دولت الکترونیک، کاهش هزینه ها و افزایش سطح رفاه و آسایش شهروندان است. فاز بعدی، تغییر در نحوه برخورد و تعامل دولت و شهروندان و به عبارتی دیگر، دگرگونی در نحوه تعامل آنها است. در انتهای این دو فاز، شهروندان به ابزارهایی مجهز شده اند که توسط آنها می توانند با دولت خود، به صورت هدفمند در بالاترین سطح تعامل نمایند.

در چنین شرایطی، دولت از نظر شهروندان، همچون یک سازمان تک واحدی بزرگ به نظر می رسد. به همین دلیل، برای ارائه چنین سطحی از خدمات، دولت می بایست زیرساخت های مشترک بین سازمان های مختلف خود را در لایه های اصلی فناوری، برنامه های کاربردی و زیرساخت شبکه ملی ایجاد کند.

به منظور ایجاد شبکه های هوشمند بین سازمان ها و نهادهای دولتی، معماری شبکه باید به صورتی باشد که سه ویژگی انعطاف

پذیري، یکپارچگی و انطباق پذیری را در بر داشته باشد. علاوه بر آن، این شبکه باید مـصـون و قابل اعتماد باشد. سرویس های زیر ساخت اطلاعاتی باید برای تمام شهروندان با سرعت بالا در دسترس باشد و این شبکه از سیستم کنترل ترافیک برخوردار گردد. هوشمندی این شبکه باید در سطح تشخیص نوع داده ها باشد، امنیت کامل داشته و سرویس هایش یکپارچه بوده، یعنی داده، صدا و تصویر یکجا در کنار هم بوده و مدیریت متمرکز داشته باشد (شکل ۱-۱)

شکل ۱-۱) ویژگی های سرویس های دولت الکترونیک بر روی مسیر اطلاعاتی ملی

۱-۳- نقش شبکه در ارتقاء سطح کارآیی دولت و شهروندان

درک این موضوع که دسترسی با سرعت بالا به سرویس های دولتی و تعامل شهروندان با دولت تا چه حدی می تواند در ارتقاء استاندارد زندگی شهروندان مؤثر باشد، موضوع مهمی است که به صورت خلاصه به آن اشاره می کنیم. دسترسی به اطلاعات با سرعت بالا، تأثیری را در قرن بیست و یکم در جامعه بشری دارد که تلفن در قرن بیستم داشت.

در جامعه دانایی محور، تأثیر زیر ساخت اطلاعاتی پرسرعت در ارتقاء سطح دانش و استاندارد شهروندان در اغلب سطوح (مانند تجار، دانش آموزان، پزشکان، معلمان، وکلا، کارمندان دولتی، سیاستمداران، دانشمندان، مهندسين و بخش زیادی از دیگر شهروندان)، بسیار واضح و روشن است. کاربردهایی که به واسطه وجود زیرساخت اطلاعاتی سریع در کشور می تواند شکل گیرد، بخصوص در زمینه های آموزش، بهداشت عمومی و تجارت، کاملاً آشکار است. به عبارت دیگر عدم وجود شبکه پرسرعت و در دسترس برای شهروندان در دنیای فردا، همچون عدم وجود تلفن و موبایل در دنیای امروز برای آنان است که واقعاً غیر قابل تصور است. وجود شبکه پرسرعت در کل کشور، باعث یکپارچگی هر چه سریعتر دولت با بخش خصوصی شده و به سرعت، کارآمدی سطح خدمات دهی به شهروندان را ارتقاء می بخشد. اگر بخواهیم از تجربه دولت های موفق در ایجاد چنین زیر ساختی استفاده کنیم، متوجه خواهیم شد که این دولت ها، ایجاد بخش هایی از چنین زیرساختی را به واحدهای خصوصی واگذار کرده اند تا در سریعترین زمان

ممکن بتوانند به ارائه سرویس های مذکور، با کیفیت مطلوب پردازند. چنین دولت هایی، برای جذب سرمایه گذاری خصوصی در این خصوص و تشویق آنها در مشارکت در رشد و گسترش شبکه، به حمایت و قانون گذاری در این زمینه پرداخته اند. در خصوص رشد شبکه و افزایش سرعت آن، دولت ها به موارد زیر توجه خاص داشتند:

۱. از میان برداشتن قوانینی که به هر نوعی می تواند برای سرمایه گذاری در خصوص شبکه پرسرعت محدودیت هایی ایجاد کند.

۲. مشارکت و سرمایه گذاری مستقیم در پروژه هایی که در راستای ایجاد شبکه ملی پرسرعت می باشد.

۳. مشارکت با بخش خصوصی جهت توسعه زیرساخت های پرسرعت.

۴. کاهش سطح دریافت مالیات برای سرمایه گذارانی که در خصوص ایجاد شبکه های پرسرعت سرمایه گذاری کرده اند.

در ادامه نقش وجود زیر ساخت اطلاعاتی پرسرعت را در زمینه های مختلف تجاری، اجتماعی و دولتی، البته از منظر جنبه های کلان آن، مورد بررسی قرار خواهیم داد.

۱-۴- شبکه ملی پرسرعت

بطور کلی شبکه های با ظرفیت بالا به شبکه هایی اطلاق می شوند که بتوانند سرویس های اینترنتی یا اینترنتی را با سرعت بالا به کاربران نهایی ارائه دهند. سازمان ها و شرکت ها برای ارائه چنین سرویسی به کاربران از فناوری های مختلفی همچون مودم های کابلی، خطوط DSL¹، اتصالات بی سیم، ماهواره و کابل های فیبر نوری استفاده می کنند. شبکه های پرسرعت تنها راه ارائه خدماتی هستند که احتیاج به سرعت بالا دارند (خدماتی همچون انتقال صدا، ویدئو کنفرانس و دانلود فایل های بزرگ).

تا همین چند سال پیش شبکه های پرسرعت به شبکه هایی اطلاق می شد که حداقل ۲۵۶ کیلو بایت در ثانیه، سرعت دریافت و ۱۲۸ کیلو بایت در ثانیه سرعت ارسال داشتند. ولی این نوع تعاریف رفته رفته تغییر می یابند و آنچه امروز شبکه پرسرعت و پرظرفیت نامیده می شود، می تواند فردا یک شبکه کم سرعت و کم ظرفیت تلقی گردد به همین دلیل، بسیاری معتقدند شبکه های پرظرفیت را نباید بر اساس سرعتی که در انتقال داده ها دارند، تعریف نمود، بلکه آنها را باید بر اساس میزان ظرفیتی که در ارائه سرویس به کاربران دارند، تعریف کرد. به عنوان مثال یک ارتباط ویدئو کنفرانس واقعی، به ۲ مگابایت بر ثانیه ظرفیت احتیاج دارد و شاید تا چند سال دیگر برای ارتباطات ویدئویی به ظرفیت کمتری نیاز داشته باشیم. لذا نیاز به پهنای باند تابعی از زمان و نوع فناوری می باشد.

سازمان های مسئول در ایالت متحده معتقدند شهروندان و شرکت ها باید به زودی پهنای باند ۱۰۰ مگابیت بر ثانیه را در هر جای وبه راحتی در اختیار داشته باشند. کاربران یک شبکه پر سرعت، همیشه متصل به شبکه بوده و نیازی به شماره گیری نخواهند داشت.

میزان استفاده از شبکه نیز موضوعی است که در دولت های پیشرفته به آن پرداخته اند و دولت ما هم باید به آن التفات داشته باشد. به عنوان مثال در یکی از گزارش های منتشر شده توسط OECD^۱ اینطور اظهار شده که در مناطق تحت پوشش آن سازمان، ۴۰۰ میلیون کاربر موبایل و بیش از ۵۰۰ میلیون مشترک تلفن ثابت معمولی وجود دارد و حدود ۱۵۰ میلیون کاربر از طریق شماره گیری به اینترنت متصل می شوند و این در حالیست که تنها ۲۲ میلیون نفر، مشتری خطوط پرسرعت اینترنت در هر کشور و منطقه با توجه به منطقه آن کشور می تواند متفاوت باشد.

IDC پیش بینی کرده است که تا آخر سال ۲۰۰۵ میزان ترافیک داده ای نسبت به ترافیک از نوع صدا، حدود ۹ برابر خواهد بود. این افزایش ناشی از استفاده هر چه بیشتر کاربران خانگی و تجاری از شبکه های پرسرعت است.

رساندن اینترنت پر سرعت به تمامی مناطق کشور از جمله مسائل مهم دیگری است که دولت ها به آن پرداخته اند. به عنوان مثال می توان به کشور ایرلند اشاره کرد که به منظور تحویل شبکه پرسرعت به مناطق روستایی کشور خود، تنها در سال ۲۰۰۱، به میزان ۷۵ میلیون یورو سرمایه گذاری کرد. دولت ایرلند انتظار دارد که با کمک بخش خصوصی این عدد جمعاً به ۲۵۰ میلیون یورو در کل برسد.

۱-۵- تاثیر شبکه بر فعالیت های تجاری

در سال ۲۰۰۲ تحقیقاتی توسط دو دانشگاه کالیفرنیا و برکلی و همچنین انستیتوی بروکینگ در ایالت متحده انجام شد تا اثر بکارگیری شبکه را در فعالیت های تجاری در ایالت متحده و اروپا بررسی و منتشر نمایند. در این تحقیق بیش از ۳۰۰ شرکت از اروپا و ایالت متحده شرکت داشتند که پس از بررسی مشخص شد، اینترنت در ایالت متحده تا ۴۸ درصد و در اروپا تا ۳۰ درصد در پروژه هایی که تا سال ۲۰۱۰ انجام خواهد گرفت بهبود حاصل خواهد نمود.

در گزارشی که توسط گروه Yankee در اپریل ۲۰۰۲ منتشر شد، اعلام شد که وجود اینترنت پر سرعت بیدشتترین تاثیر را در کارآمدی نیروی انسانی گذاشته است. ۵۸ درصد از شرکت های مورد بررسی

معتقد بودند که اینترنت پرسرعت باعث افزایش راندمان کارمندان آنها شده است. ارتباطات سریع اجازه می دهد فعالیت های تجاری با سرعت و راندمان بالاتری انجام پذیرد. این فعالیت ها شامل

خرید و فروش Online ، کنترل سرویس ها و تعامل بین کارمندان و مشتریان بوده است. ۵۰ درصد از شرکت های مورد بررسی معتقد بودند که اینترنت، قدرت رقابت آنها را افزایش داده و شرکت هایی که مدت زیادی اینترنت پرسرعت در اختیار داشتند، اینترنت را در ارتباط مستقیم با موفقیت در رقابت خود می دانستند.

کارمندانی که دائماً در حال مسافرت و نقل مکان هستند نیز، از وجود اینترنت پرسرعت در شرکت خود بهره می برند. بنا به اطلاعات منتشر شده توسط IDC در خصوص تعداد کارمندانی که در شرکت حضور فیزیکی نداشته اند، اینطور بیان شده که تنها در دنیای غرب این تعداد از ۴/۳ میلیون در سال ۲۰۰۱ به ۸/۳ میلیون نفر در سال ۲۰۰۵ خواهد رسید.

ایجاد شبکه بزرگی از شرکا در انجام فعالیت های تجاری نیز یکی دیگر از مسائلی است که به لطف وجود اینترنت پرسرعت حاصل می گردد. چنین شبکه ای باعث کاهش کاغذبازی های بوروکراتیک، پاسخگویی سریعتر به مشتریان و یکپارچگی سیستم های سفارش و انبار شده است.

با ایجاد محیطی یکپارچه بین مشتریان، تهیه کنندگان مواد اولیه، شرکا و شعب مختلف، زمان هدر رفته کاهش می یابد و سرعت ارائه خدمات به مشتریان افزایش خواهند یافت.

یکی از راه هایی که شرکت ها می توانند سطح درآمد خود را بالاتر ببرند، ارتقاء سطح رضایت مشتریان است. مشتریان معمولاً خریدهای بعدی خود را از شرکت هایی انجام می دهند که از آنها رضایت بیشتری دارند و به این ترتیب شرکت ها به سود بیشتری دست می یابند. یکی از راه هایی که شرکت ها می توانند سطح پاسخگویی به مشتریان خود را ارتقاء بخشند، در اختیار داشتن اینترنت پرسرعت و ارائه سرویس های از راه دور است.

۱-۶- تاثیر شبکه بر آموزش و سطح سلامت جامعه

یکی از شاخص های کشورهای پیشرفته، سطح استانداردهای آموزش و سیستم بهداشتی بالایی است که در آنها وجود دارد. در چنین کشورهایی، آموزش در مدارس به گونه ای است که در آینده متخصصانی تربیت شوند تا در رشد اقتصادی کشور توانا باشند. اینترنت پرسرعت در چنین کشورهایی به عنوان یک ارزش مطرح است و در حقیقت یکی از عوامل اصلی پیشرفت چنین جوامعی

در امر آموزش و بالا بردن سطح سلامت وجود شبکه پر سرعت در آنها می باشد.

از آنجا که در چین کشورهایی، اینترنت به عنوان یک ابزار تفریح، بازی و سرگرمی نیز محسوب می شود لذا سطح استفاده از این ابزار در سطح جامعه و بخصوص نوجوانان افزایش می یابد. آمار نشان داده شده توسط MDR و In-Stat نشان می دهد که در ایالت متحده آمریکا، بیش از ۹۰ درصد از مراکز آموزشی در سطح دبستان و دبیرستان و ۹۵ درصد مراکز آموزش عالی به اینترنت پرسرعت مجهز هستند. با مجهز شدن به اینترنت پر سرعت و نائل آمدن بر چنین نرخ بالایی از کاربرد آن، مدارس این کشور در صد یکپارچه نمودن سیستم آموزشی خود با امکانات چند رسانه ای هستند تا با تلفیق صدا و تصویر و ارسال آنها به منازل دانش آموزان، از هزینه های آموزشی دولت حد ممکن بکاهند و دانش آموزان را با استناداردهای بالاتری آموزش دهند.

در اروپا نیز حدود ۹۰ درصد از مدارس ابتدایی، راهنمایی و دبیرستان به اینترنت دسترسی دارند، هر چند که این ارتباطات همگی با سرعت بالا نمی باشد.

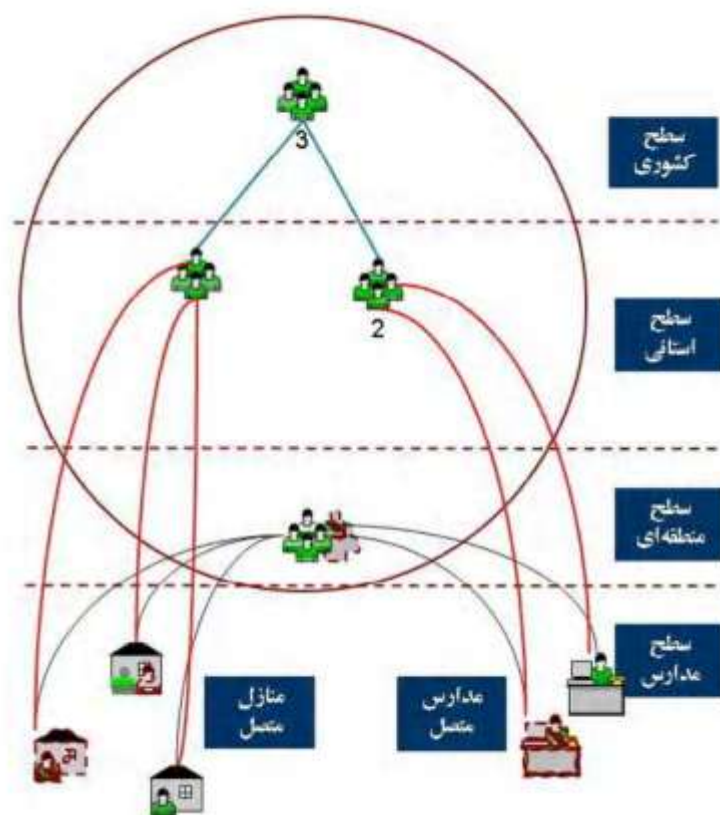
اما واقعاً مدارس با شبکه پرسرعت در این کشورها چه می کنند؟ در این کشورها، معلمین توانسته اند اینترنت و محتویات درسی را با هم تلفیق نمایند. بدون اینترنت پرسرعت، معلمین و دانش آموزان باید ساعات زیادی را صرف ارسال و دریافت اطلاعات از اینترنت می نمودند. استفاده از ابزارهای چند رسانه ای، باعث شده که دانش آموزان با روش های جدید آموزشی خوب بگردند و از آنها بهره ببرند. بسیاری از مواقع، معلمین می توانند فیلم کلاس های خود را برای دانش آموزان به صورت فایل های تصویری روی اینترنت قرار دهند. معلمین می توانند به جای نمایش یک سـری از تصاویر زنده اشیاء روی اینترنت بهره ببرند.

یکی دیگر از مزایای در اختیار داشتن شبکه پرسرعت، امکان آموزش به صورت Online در سطوح عالی آموزشی است. با در اختیار داشتن اینترنت پرسرعت در کشورهای پیشرفته و همچنین مطالعه روی مغز انسان در خصوص انواع روش های یادگیری و بهینه ترین روش آنها، کم کم اینترنت برای دانش آموزان همچون کتاب و دفتر آنها در می آید و جزء لاینفک در آموزش می گردد. تاثیر آموزش و اثر آن بر تغذیه و رشد سطح سلامت جامعه بر هیچکس پوشیده نیست و هر چه این آموزش ها به روشی راحتتر و سریعتر و ارزانتری صورت گیرد، مخاطبان بیشتری را در سطح جامعه پوشش خواهد داد. اینترنت روش های آموزش و یادگیری را به زودی تغییر خواهد داد و فرزندان آینده دنیا به روش های سنتی

دروس را نخواهند آموخت. دسترسي به منابع براي دانش آموزان به روش هاي ديگري انجام خواهد پذيرفت. نحوه فكر كردن بر روي مسائل و روش هاي حل آنها با روش هاي سنتي متفاوت خواهد بود. معلمين نيز به روش هاي ديگري از يادگيري دانش آموزان خود اطمينان حاصل مي نمايند. اثر ICT بر آموزش سنتي موضوعي است كه سال ها ست نظر نظريه پردازاني همچون پاپرت، تركل و كاستلز را به خود جلب کرده است. ايشان معتقدند كه ICT تغيير اساسي در امر آموزش، مواد درسي و نحوه تدريس خواهد گذاشت.

در مدارسي كه به جاي كتاب و متن چاپ شده از تصاوير، صدا و انيميشن نيز براي انتقال مفاهيم استفاده شده است، نقش معلمين به جاي راهبري به همراهي تبديل شده است. معلمين در نقش همراه، تصميم گيري نخواهند كرد و تنها نقش راهنما را براي دانش آموزان بازي مي كنند.

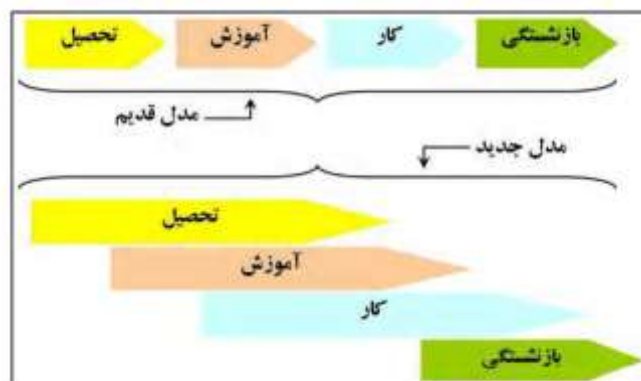
تمثيل يا استعاره اي ديگري كه در مورد معلمين مدارس متصل شده به هم از طريق خطوط پرسرعت اينترنت به كار مي رود، رهبر ارکستر در برابر گروه نوازنده است. در چنين استعاره اي، مدارس ابتدائي، مثل جايي هستند كه دانش آموزان روش نواختن تمام ادوات موسيقي را مي آموزند و متوجه مي شوند كه به چه آلت موسيقي علاقه و استعداد دارند. در مقاطع بالاتر دانش آموزان روي علاقه خود تبحر مي يابند و در ابزار موسيقي مورد نظر هر چه تجربه بيشتري شود، مهارت دانش آموز در نواختن موسيقي بيشتري مي شود. وجود اطلاعات درسي بر روي اينترنت به جاي كتاب، باعث مي شود كه يك محيط تعاملي بين دانش آموزان شكل گيرد. اطلاع رساني به اوليا نيز به اين ترتيب تسهيل خواهد شد و اوليا تمامي فعاليت هاي فرزندانشان خود را مي توانند روي اينترنت رديابي نمايند.

شکل ۱-۲ / تقسیم بندی سیستم آموزشی کشور به منطقه استان و کشور

در چنین سیستمی زمان یادگیری و تدریس، توسط دانش آموز تعیین می شود و دانش آموز می تواند از تمامی امکانات موجود منجمله دوستان خود برای یادگیری یک درس استفاده نماید. دانش آموزان می توانند مواد درسی خود را در مدارس مختلف با معلمین مختلف بگذرانند و از طریق اینترنت با اساتید حرفه ای در زمینه مورد نظر همکاری کنند. در چنین شرایطی یادگیری بر اساس موضوع نخواهد بود بلکه با توجه به علاقه و تمایل و همچنین سطح و عمق سواد دانش آموز صورت خواهد گرفت. در چنین مدلی، سیستم آموزشی کشور به منطقه، استان و کشور تقسیم بندی شده و هر یک در سطح خاصی از تهیه مواد درسی و قانون گذاری دخیل خواهند شد. (شکل ۱-۲)

در سیستم جدید شهروندان بر اساس نیاز واقعی دروس را می آموزند و گاهی هم وقفه ای در میان آنها خواهد افتاد. در این شرایط، یک شخص ممکن است تا آخر عمر در حال آموزش باشد و بنا بر نیاز خود در هر مقطعی که صلاح بداند به آموزش خود ادامه می دهد. لذا مدل خطی در سیستم جدید تبدیل به مدل همپوشانی دوره ای تبدیل شده است. (شکل ۱-۳)

شکل (۳-۱) جدول مدل خطی آموزشی به مدل همپوشانی در مدل جدید

بحث بهداشت جامعه نیز یکی دیگر از مواردی است که در کشورهای پیشرفته به طور خیلی خاص مورد توجه واقع شده است. با پیرتر شدن جامعه، رفته رفته هزینه های دولت جهت حفظ سلامتی ایشان بالا می رود. به همین دلیل، دولت ها به فکر کاهش هزینه های درمانی در مراکز بهداشتی کشور با حداقل هزینه هستند.

شبکه های پرسرعت می توانند هزینه های درمانی را تا حدی کاهش دهند. به عنوان مثال پزشکان حاذق با استفاده از شبکه پرسرعت می توانند تا حد زیادی در وقت خود صرفه جویی نمایند. یک پزشک می تواند هماهنگی های لازم جهت مشاوره یک مریض با پزشک متخصص دیگری را روی اینترنت با ویدئو کنفرانس ترتیب دهد. اصولاً فناوری ویدئو کنفرانس روی شبکه تا حد زیادی توانسته است به خدمت بهداشت عمومی کشورهای پیشرفته درآید. پزشکان تازه کار می توانند با بکارگیری فناوری، از تجربیات پزشکان حاذق، از راه دور بهره مند شوند. مناطق محروم و روستایی می توانند از راه دور به توانایی های یک پزشک حاذق در شهرهای بزرگ به راحتی دسترسی پیدا کنند. هزینه های رفت و آمد بسیاری از مریض ها هم بدین ترتیب کاسته و گاهی از بین می رود.

به اشتراک گذاشتن تجربیات پزشکان روی شبکه یا قرار دادن فیلم عمل های جراحی برای مشاهده پزشکان دیگر و استفاده آنها، از دیگر کاربردهای شبکه پرسرعت در جهت ارتقاء سطح سلامت جامعه است.

یکی دیگر از کاربردهای شبکه در بهداشت عمومی، کنترل و نظارت بر روی سیستم پخش دارو در سطح کشور و پیش بینی وضعیت داروها و کمبودها در زمان مناسب و به موقع است. از طرفی، پزشکان می توانند از پرونده و اطلاعات مربوط به مریض و داروهای مصرف شده توسط وی در یک نقطه دیگر و در زمان

درمانش، آگاه شده، آن اطلاعات را در نقطه ای دیگر و در زمان مورد نیاز در دسترس داشته باشند.

۱-۷- دولت ها و شبکه پرسرعت

دولت نیز در کنار دیگر سازمان های تحت پوشش خود می تواند از مزایای در اختیار داشتن شبکه پرسرعت در کشور بهره برد و سرویس های اطلاعاتی، مجوزها و عوارض، مالیات، رای گیری و دیگر عملیات مربوط به خود را از طریق شبکه و به صورت الکترونیکی انجام دهد و به این ترتیب در هزینه های خود صرفه جویی و سطح وسرعت سرویس های خود را بالاتر ببرد.

قرار دادن خدمات دولتی به صورت Online می تواند کیفیت آنها را در زمینه های مختلفی افزایش دهد. اولین ویژگی که به واسطه ارائه خدمات به صورت Online صورت می پذیرد، ارائه خدمات و دسترسی به آنها به صورت شبانه روزی بدون محدودیت های مربوط به اداره ها و تاخیرهای حاصله از مراجعه به آنهاست. مزیت دومی که به واسطه Online نمودن سرویس ها به وجود می آید، مهندسی مجدد فرایندهای مدیریتی در Back Office است. تجربه دولت هایی که خدمات خود را با بخش خصوصی همزمان کرده اند، این بوده که کیفیت سرویس های دولتی قابل رقابت با بخش خصوصی شده است.

بر طبق اطلاعات منتشر شده توسط موسسه مشاوره ای اکسنچر، دولت هایی که در سال های اخیر توانسته اند از قابلیت های دولت الکترونیک بهره مند شوند، با شهروندان خود همچون یک مشتری برخورد می کنند و کیفیت بالای سرویس را هدف خود قرار داده اند.

دولت هایی که شروع به ارائه خدمات به صورت الکترونیکی به شهروندان خود می نمایند، می بایست به فکر ایجاد سایتی تک مدخلی با دسترسی و ساختاری ساده باشند که با هدف رفع مشکل شهروندان طراحی شده است.

۱-۸- نمونه های واقعی از سیاست گذاری دولت ها

اگر بخواهیم بعضی از تجربیات دولت های موفق در زمینه ایجاد زیرساخت شبکه های پرسرعت را بکار ببندیم و مورد بررسی قرار دهیم، می توانیم به دولت سوئد، ایالات متحده، کانادا، کره جنوبی و ژاپن اشاره نمائیم که با نوآوری هایی، توانسته اند شبکه پرسرعت را به سرعت در کل کشور گسترش دهند.

در کشور سوئد بعد از خصوصی سازی شرکت مخابرات در سال ۱۹۹۳، شهرداری استکهلم شرکتی بنام Stokab را در سال ۱۹۹۴ تاسیس کرد که هدف آن، ایجاد بستر فیبر نوری تا خانه های

شهر استکهلم بود. هم اکنون این شرکت ها با در اختیار داشتن ۵۰۰ هزار کیلومتر فیبر نوری در شهر، تار های خود را به بانک ها، شرکت های بیمه، رسانه های خبری و دیگر شرکت های خصوصی و دولتی اجاره می دهد.

دولت هایی که می خواهند بخش خصوصی در ایجاد زیرساخت پرسرعت شبکه کشور دخالت کند باید قراردادهای همکاری و تسهیلاتی را بین شرکت های خصوصی و دولت ایجاد کنند به گونه ای که در هزینه ها و منافع آتی آن شرکت ها شریک باشند و برای سودآوری آنها نیز تسهیلاتی را ایجاد کرده باشند. در چنین شرایطی شرکت های خصوصی به شدت، به حمایت و پشتیبانی دولت در سرمایه گذاریهایشان نیاز دارند.

در سال ۲۰۰۰ در کشور کانادا، دولت آلبرتا اعلام کرد که ۱۲۵ میلیون دلار جهت توسعه شبکه پرسرعت خود که SuperNet نامگذاری شد، سرمایه گذاری می نماید. این شبکه قرار بود تا سال ۲۰۰۴ تمامی مدارس، کتابخانه ها، بیمارستان ها و دیگر ارگان های دولتی را به یکدیگر متصل نماید. بعد از اتمام این پروژه، ۴۲۲ مجموعه دیگری توانستند به این شبکه متصل شوند و عملاً از سرویس هایی همچون آموزش از راه دور، پزشکی از راه دور و ارائه Online سرویس های دولتی بهره برند. برای ایجاد SuperNet دولت آلبرتا با شرکت های Bell و Axia SuperNet LTD شریک شد و با آنها همکاری نمود. شرکت Bell در این پروژه حدود ۶۵ میلیون دلار سرمایه گذاری کرد.

حرکت مشابهی نیز در ایالات متحده انجام شد. به عنوان مثال در شیکاگو ۳۲ میلیون دلار جهت توسعه زیرساخت فیبر نوری در کل شهر اختصاص داده شد. شبکه این شهر که CivicNet نام دارد به کمک بخش خصوصی مدیریت، راهبری، بهره برداری و فروخته شد. سیاست چند جانبه ای که دولت ژاپن و کره جنوبی جهت بهبود وضع زیرساخت شبکه خود ارائه دادند نیز، قابل توجه است. در کره جنوبی، حدود ۲۱ درصد از شهروندان به شبکه پرسرعت دسترسی دارند و علت آن، سرمایه گذاری ۹ بلیون دلاری این کشور از سال ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۲ بوده است. کره اعلام کرده که این سرمایه گذاری توانسته است با ۱۳/۹ بلیون دلار افزایش در بهره وری ایجاد شده توسط این شبکه، ۴/۷ بلیون دلار در ارائه خدماتی با ارزش هایی افزوده و ۵۹۰۰۰۰ فرصت شغلی جدید تا سال ۲۰۰۲ جبران شود. این آمار نشان می دهد که کره، استراتژی حرکت بسوی اقتصاد دانایی محور را در راس کارهای خود قرار داده است. در این کشور علاوه بر سرویس های معمولی، همچون آموزش از راه دور و ارائه سرویس های دولتی به صورت Online، تجارت الکترونیکی نیز در همه زمینه هایش گسترش فراوانی یافته است.

این تغییرات در کره به تغییر سیاست های اتخاذ شده در مدیریت مخابرات این کشور در سال ۱۹۹۵ بر می گردد که با سرمایه گذاری ۱/۶ بلیون دلاری، توانست شبکه این کشور را به شبکه ای با ظرفیت بالا تبدیل کند. پس از آن، این شرکت با ارائه وام هایی به دول شهرهای حاشیه ای، آنها را تشویق به گسترش شبکه در سطح شهر خودشان نمود. کره با ارائه طرح ملی E-Korea تا سال ۲۰۰۶ از شرکت های مخابراتی خواسته است در توسعه شبکه کره سرمایه گذاری نمایند. ژاپن نیز سیاست هایی مشابه کره داشته است. ژاپن در سال ۲۰۰۲ بیشترین خدمات DSL را به شهروندان خود می داد و طرح ارائه سرویس های ۳۰ تا ۱۰۰ مگابیت بر ثانیه را برای ۳۰ میلیون شهروند خود در دسترس قرار داد.

۱-۹- جهت گیری دولت ها به ایجاد دولت الکترونیک

پس از تعریف استراتژی در جهت حمایت شهروندان در خصوص سرمایه گذاری بر روی بستر پرسرعت شبکه، نوبت به ایجاد دولت الکترونیکی می رسد متفکران در تحقق دولت مترقی، نیاز به فهم توانایی های بالقوه فناوری ارتباطات و اطلاعات را احساس کرده اند و دریافته اند که جوامع بشری از تمدن حاصلی انقلاب صنعتی بسوی جامعه ای شبکه ای پیش می روند.

فناوری اطلاعات و ارتباطات در بسیاری از دولت ها، اثرات بسیار مثبتی داشته است. به عنوان مثال کشورهای استرالیا و نیوزلند که توانسته اند در پنج سال گذشته فاز اول دولت الکترونیک را پیاده سازی نمایند، حالا می توانند با در اختیار داشتن چنین امکاناتی، حداکثر اطلاعات را با کمترین هزینه ممکن در اختیار شهروندان خود قرار دهند. علاوه بر آن، این کشورها توانسته اند در این مدت، ارتباطات اولیه ای را از طریق وب با شهروندان در حد خدماتی ابتدایی برقرار نمایند. دولت استرالیا در سال ۱۹۹۷ اعلام نموده بود که تا سال ۲۰۰۱ تمامی سرویس های دولتی را به صورت Online عرضه خواهد کرد و این طرح را در سال ۲۰۰۲ با Online نمودن ۱۶۰۰ سرویس در سطح ملی محقق نمود. برنامه جدید این کشور در آدرس WWW.Australiagov.au می باشد. آنچه در این کشورها مد نظر است، توجه دو جانبه آنها به سرویس های پیشرو و سرویس های پایه ای است که باعث شده در پشت صحنه، کلیه سرویس ها بتوانند به صورت یکپارچه در کنار هم کار کنند.

در سال ۲۰۰۰ در کشور نیوزلند، استراتژی هایی با اولویت های مختلف ایجاد شد که یکی از آنها ایجاد یک دروازه جدید، جهت استفاده از سرویس های دولتی بود (WWW.Govt.nz). استراتژی این سایت، در راستای تسهیل دسترسی به سرویس ها، افزایش

اعتبار دولتي با ارائه سرويس هاي بهتر و مشاركت شهروندان در فعاليت هاي دولتي بود. در ايالات متحده نيز، دفتر بودجه و مديريت با تصويب ۲۴ طرح، سرويس هاي دولتي خود را به شبکه انتقال داد.

آقاي مارك فورمن يكي از مديران طرح دولت الكترونيكي در ايالات متحده در خصوص طرح هاي اين کشور در اين خصوص معتقد است که " طرح دولت الكترونيكي يك طرح نمايشي نبود تا صرفاً يك سري اطلاعات را بر روي وب قرار دهد، چرا که دولت هاي فدرال و ايالتي در آنجا با بيش از ۳۳ ميليون صفحه وب و ۲۲۰۰۰۰ سايت وب، اطلاعات مختلفی را روي وب قرار داده بودند." به عبارت ديگر از نظر فورمن موضوع ايجاد دولت الكترونيكي، تنها يك موضوع Web Enablement نبود. فورمن معتقد است که آنها موضوع قرارداد دادن صفحات وب را به عنوان بخش کوچكي از کار خود تلقي مي کردند و بيشتر تمرکز خود را بر يکپارچه کردن اطلاعات آن صفحات و کاهش تعداد فرم هاي مورد نیاز قرار داده بودند. در آن موقع بيش از ۱۰۰۰ فرم مي بایست در میان سازمان هاي مختلف اداري پر مي شد که با يکپارچه کردن بخش زيادي از آن اطلاعات، استفاده از آن سرويس ها به مقدار زيادي تسهيل شد.

با اين تفاسير، مشخص است که يكي از مسائل مهمي که دولت ها جهت پياده سازي دولت الكترونيكي بايد به آن پردازند، جهت گيريهائي است که در تصميم گيريهائي کلان خود بايد مد نظر داشته باشند. در ذيل با اختصار به برخي از اين جهت گيريهائي اشاره مي شود:

- قوانين مي بایست به نفع سرمايه گذاران و در جهت کاهش ريسک باشند.
 - ايجاد زیر ساخت پرسرعت در سطح کشور در اولويت هاي اصلي دولت قرار گیرد.
 - همکاري دولت با بخش خصوصي به نحو عادلانه اي صورت گیرد.
 - ناهماهنگي هاي داخلي در دولت در انجام همکاري با بخش خصوصي مرتفع شوند.
 - انگيزه هايي براي توسعه شبکه به مناطق روستايي ايجاد شوند.
 - با بکارگيري و ارائه سرويس هاي واقعي، شهروندان را به استفاده از سرويس هاي جديد تشويق نمايند.
- مسئله اصلي در تحقق دولت الكترونيكي، اصلاح ارتباطات بين مردم، سازمان ها و فرايندهاي دولتي در همه سطوح است. بسياري از شکايت هاي برآمده از تعامل مردم با دولت، مربوط به

فرآیندهای کند دولتی و بوروکراتیک است که باعث آزار شهروندان می شود.

آنچه دولت الکترونیکی باید برای شهروندان انجام دهد، تنها تسریع فرآیندها نیست، بلکه با تعریف روش های جدید، سطحی از هوشمندی را برای دولت به ارمغان آورد تا در عرض چند ثانیه بتوان کل فرآیند را به بهترین وجه ممکن به اتمام رساند. این سطح هوشمندی با روش های زیر محقق می گردد:

- تعاملی واقعی تر و بهتر بین دولت و مراکز تحت کنترل دولت. بدین منظور دولت باید بداند ایجاد دولت الکترونیکی اثر مستقیم بر روی سازمان های تحت پوشش خودش خواهد داشت. علاوه بر ارائه اطلاعات و سرویس های مختلف، دولت باید آمادگی کامل در سازماندهی مجدد ارتباطات بین دستگاه های مختلف دولتی داشته باشد تا بتواند حداکثر شفافیت را در ارائه سرویس های خود به شهروندان داشته باشد. حتی در مواقعی دیده شده که با بکارگیری فناوری، شهروندان می توانند در تصمیم گیریهای مختلف دولتی سهمی داشته باشند. شرکت شهروندان در تصمیم گیریها و حداکثر سطح شفافیت دولت از مواردی هستند که به معنای واقعی، دولت الکترونیکی را جلا می بخشند. اینک دولت ها تا چه سطحی می توانند این موارد را محقق نمایند در حقیقت میزانی است که نشان می دهد آنها تا چه حد توانسته اند خود را شهروند-گرا نمایند.

- ترکیب با ثبات تر ولی پیچیده تری از دستاوردها مانند هزینه کمتر، کارآیی بالاتر و برنامه ها و سرویس های با کیفیت بالاتر.

- تعامل ساده تر شهروندان با دولت، سطحی از شفافیت دولتی را نشان می دهد که متعاقباً به سطح جدیدی از اطمینان طرفین منجر خواهد شد.

- توانایی ترکیب سرویس های پیچیده و سهل استفاده توسط شهروندان.

۱-۱۰- تعاریف و فرضیات دولت الکترونیک

بر خلاف این تصور که تنها یک تعریف واحد از دولت الکترونیکی وجود دارد، تعاریف مختلفی از آن در سطوح مختلف صورت گرفته است که در ذیل به چند مورد از آنها اشاره می کنیم:

۱) دولت الکترونیکی روشی است که دولت ها با بکارگیری فناوری، سرویس های خود را به راحتی در اختیار شهروندان خود قرار می دهند و بدین ترتیب علاوه بر بهبود کیفیت سرویس ها، می توانند از شهروندان در تصمیم گیریها و دموکراسی دولتی بهره ببرند.

۲) دولت الکترونیکی تداوم بهبود ارائه سرویس، شرکت شهروندان در فعالیت های دولتی و حاکمیت از طریق تغییرات داخلی و خارجی بین دولت و مردم با استفاده از فناوری، اینترنت و رسانه های جدید است.

۳) دولت الکترونیکی چیست؟ به زبان ساده عبارتست از بکارگیری فناوری در راستای بهبود دسترسی و ارائه سرویس های دولتی به نفع شهروندان، شرکای کاری و کارکنان دولت (دیلویت).

۴) دولت الکترونیکی با ارائه اطلاعات دولتی و سرویس های Online از طریق اینترنت یا دیگر رسانه های دیجیتالی دارد.

۵) آنچه ما فکر می کنیم قدم بعدی در ایجاد دولت الکترونیکی است، یعنی کاهش بوروکراسی اداری به منظور ارائه سرویس بهتر به شهروندان و حضور بی شهروندگرا، تا شهروندان بتوانند به راحتی از سرویس های دولت بهره برداری کنند. ولی این کار در کل مستلزم سازماندهی مجدد و تغییر برخی از ارتباطات است. آنچه از تمامی تعاریف فوق بر می آید و در میان آنها مشترک است عبارت است از:

۱) تسهیل

۲) بهبود فرآیندها

۳) کاهش هزینه ها

۴) مسئولیت پذیری

۵) بهبود ارائه سرویس

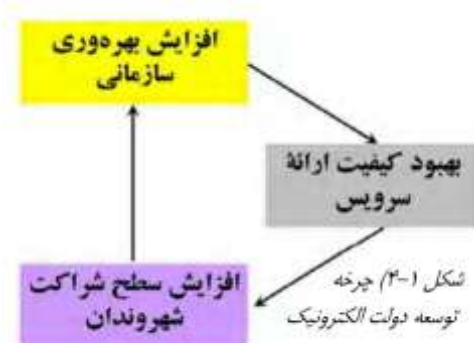
۶) پاسخگویی

۱-۱۱- ارائه سرویس های شهروندگرا

همان طور که از تعاریف فوق مشخص است، تعریف دولت الکترونیکی فقط محدود به تسریع، ارزانی و تسهیل در انجام فرآیندها نمی باشد. اصولاً دولت الکترونیکی روش جدیدی در تعریف و سازماندهی کارها، فعالیت ها و استفاده از منابع دولتی است، به طوری که ارزش ارتباط بین دولت و مردم بالا می رود.

دولت در این خصوص می بایست با استفاده از شبکه پرسرعتی که در اختیار شهروندان خود قرار داده است خدماتی را که قبلاً به صورت حذوری به شهروندان خود عرضه می نموده، به صورت Online ارائه نماید. برای انجام این کار، دولت می بایست سیاست ها و فرآیندهای کوتاه مدتی را در پی گیرد تا پس از مدتی این تغییرات تا حد تغییر ساختار دولت و نحوه

تعامل سازمان های تحت پوشش آن پیش رود. بطور کلی دولت الکترونیکی ترکیبی از سه مؤلفه می باشد که بصورت پیاپی و پیوسته رخ می دهند (شکل ۱-۴) و نهایتاً منجر به دولت الکترونیکی می گردند.

فازهای اجرایی به ترتیب در راستای

۱) کارآمد نمودن بهره‌وری سازمانی

۲) کارآمد کردن ارائه خدمات

۳) افزایش استفاده شهروندان از خدمات ارائه شده است.

در اصل، پیاده‌سازی دولت الکترونیکی، موضع مستحکم‌تر کردن ارتباط بین دولت و زیرمجموعه‌های آن با شهروندان، شرکت‌های خصوصی و هر آن چیزی است که با دولت سروکار دارند. دس-تاورد نهایی پس از پیاده‌سازی دولت الکترونیکی، عدالت اجتماعی، پاسخگویی یکسان و عادلانه، دسترسی و کارآمدی است.

تقریباً تمامی دولت‌هایی که به بحث الکترونیکی نمودن خدماتشان می‌پردازند، اولین فازی که با آن روبرو هستند و به همین دلیل هم از همان جا کار خود را آغاز کرده‌اند، استفاده از وب و اینترنت، به عنوان ابزار اطلاع‌رسانی است. این فاز، مدل ساده و مقرون به صرفه‌ای است که تنها در حد ابتدایی تعامل با شهروندان را ممکن می‌سازد. این فاز تنها به عنوان نقطه شروعی برای یک حرکت بزرگ تلقی می‌شود و احتیاج به ارتقاء، دانش فنی بالا و سرمایه‌گذاریهای کلان دارد. ولی در اواخر پیاده‌سازی این فاز، دولت‌ها می‌توانند فاز دوم را نیز آغاز نمایند که در حقیقت، حرکت از تعاملات ساده بسوی تعاملات پیچیده‌تر در سطح بالاتری با شهروندان است. در این فاز سعی می‌شود که محدودیت‌های دولتی چه از نظر بوروکراسی‌های دولتی و چه از نظر دسترسی شهروندان به شبکه ملی دولت، حل شود و با ایجاد دولتی شهروند-گرا به فرآیندهای دولتی و ساختارهای آن بهبود

بخشیده شود. سه عنصر اصلی که در این فاز می بایست انجام پذیرد تغییر فرهنگ ها و روال ها، حرکت از سوی استراتژی به اجرا (ارزیابی منافع و مسائل آن) و نهایتاً سرمایه گذاری در زیرساخت کشور است که در بخش های بعدی به آن پرداخته خواهد شد. در این مرحله دولت باید برای شهروند به مشابه یک سازمان بسیار بزرگی باشد که تمامی اعضای آن با یکدیگر به صورت هماهنگ و یکپارچه کار می کنند. سازمان های دولتی در این فاز از سرویس های مشترک، فناوری های پایه ای و زیرساخت اطلاعاتی و نهایتاً مراکز داده ای حداکثر بهره را می برند. کلید انجام این کار نیاز به استراتژی یکسان و معماری کلان در بستری است که دولت دیجیتالی روی آن اجرا می شود. دولت در انتهای این فاز همچون سازمان بزرگ شبکه شده ای که هوشمندی از اصلی ترین خصوصیت آنهاست، به نظر خواهد رسید. چنین دولتی از تمامی منابع، فرآیندها و دانش مشترک بین سازمان های خود، حداکثر بهره را می برد.

برای ورود به آخرین فاز اجرایی دولت الکترونیکی باید استانیان را، محیط های عملیاتی و برخی از برنامه های کاربردی کلان، همچون مدیریت نیروی انسانی، حقوق و دستمزد و امنیت، در کل سازمان های دولتی و زیرمجموعه های آن یکسان و یکپارچه شده باشند.

این بخش از کار، در حقیقت چالش کشور در فرهنگ سازی است که شهروندان باید به جای انتظار دیدن فضاهای دولتی، به دریافت خدمات از دولت به صورت Online عادت کنند و عملاً آنرا به کار گیرند. پس از پیاده سازی بستر مناسب، دولت وارد فاز سوم اجرایی می شود که در حقیقت علاقمند نمودن شهروندان در استفاده از سرویس های دولتی است. انتظار شهروندان در این فاز این است که دولت شفاف تر و جوابگو تر شده باشد. لازم به ذکر است که دولت الکترونیکی، ایجاد یک دولت خوب را برای هیچ کشوری تضمین نکرده است، چرا که نشانه های یک دولت خوب از نظر شهروندان، دولتی است که هوشیار، سیاستمدار و پایبند به اخلاق و همچنین پاسخگو به نیاز شهروندان باشد و ایجاد دولت الکترونیکی تنها ابزاری است که در راستای پاسخگویی دولت به شهروندان و نه بیشتر.

۱-۱۲- عوامل موفقیت دولت ها در پیاده سازی دولت الکترونیکی

۱. راهبري و دیدگاه مشترک

دولت ها باید بدانند که آیا شهروندان و سازمان های ذیربط، از هدف نهایی پیاده سازی دولت الکترونیکی آگاه

هستند؟ آیا همه دست اندرکاران، دیدگاه مشترکی نسبت به این پروژه ملی دارند؟

۲. در اختیار داشتن راهکاری عملی جهت اجرای پروژه آیا دولت، ساز و کارها، برنامه های اجرایی، کمیته های راهبردی و منابع کافی برای پیاده سازی دولت الکترونیکی را پیش بینی کرده است؟

۳. آیا رویه ای برای مدیریت منابع وجود دارد؟ آیا دولت، روال ها و کنترل های لازم برای افزایش مهارت ها، تصمیم سازی ها و پاسخگویی به شهروندان را پیش بینی کرده است؟ آیا بودجه کافی وجود دارد؟ آیا چارچوب های مدیریتی و مراجع تصمیم گیری برای پیاده سازی پروژه ها با هم هماهنگ هستند و تعاریف یکسانی از کار دارند؟ آیا دولت، فرهنگ و ابزار لازم را در مقابله با مقاومت های سنتی سیستم قدیمی دولتی که عادت به لختی دارند و تغییرات در آنها بسیار کند انجام می شود پیش بینی کرده است؟

۴. توانایی ردیابی کارآیی تا چه حدی از نتایج پیاده سازی دولت الکترونیکی بازخوردگیری خواهد شد؟ آیا می توانیم متوجه شویم که در کدام موارد ضعف و در کدام بخش ها قوت وجود دارد؟ با در اختیار داشتن برنامه مدونی که پاسخ سئوالات فوق را می دهد، ملاحظات مختلفی هم وجود دارد که در ذیل به برخی از آنها اشاره می کنیم:

۴-۱) سردمداری و دیدگاه مشترک سردمداری در اینجا به معنی راهبردی برای آمادگی در اتصال سازمان های ذیربط دولتی است که پایه اصلی حرکت بسوی تحقق دولت الکترونیکی است. در این راستا همیشه این سؤال جایز است که حتی اگر نیاز و خواسته دولت و مراکز دولتی مشخص باشد، آیا این همان چیزی است که همه در ایجاد دولت الکترونیکی به دنبال آن هستند؟ ۴-۲) راهکاری واقعی برای رسیدن از استراتژی به اجرا آیا دولت تجربه، منابع و برنامه ریزی کلان برای تحقق دولت الکترونیک را دارد؟

۴-۳) ترکیبی مناسب از سطح مدیریت و منابع چه ساختارها و فرآیندهایی برای راهنمایی، کنترل و قبول مسئولیت جهت جذب سرمایه گذاری ها وجود دارد؟ چه ساختارهایی برای ایجاد مهارت های لازم و رقابت وجود دارد؟ آیا بودجه به مقدار کافی تصویب شده

است؟ آیا چارچوب های تصمیم سازی و مدیریت پروژه برای ایجاد راهکارهای اینترنتی مشخص شده اند؟ (۴-۴) توانایی دولت در تغییر ظرفیت

آیا دولت می تواند سازمان های بزرگ را که مقاومت زیادی در برابر تغییرات می نمایند، متحول نمایند؟ آیا مسائل فرهنگی، سازمانی، ملاحظات سیاسی و رقابتی لحاظ شده است؟ آیا دولت می تواند سازمان های بزرگ و کلیدی را که به صورت بالقوه از فناوری به صورت منفصل و جزیره ای استفاده می کنند، تشویق به همکاری در چارچوب جدید نماید؟

اگر دولت به فکر راه اندازی دولت الکترونیکی است چگونه شهروندان می توانند به بهترین وجه ممکن از مزایای آن بهره مند شوند؟ چگونه شهروندان در کلمه دولت الکترونیکی، توجه خود را به بخش دولت آن معطوف دارند نه بخش الکترونیکی. مردم باید بدانند که هدف از دولت الکترونیکی همان سرویس های دولتی است و هدف این است که مردم مفهوم دولت را به شکل الکترونیکی آن بپذیرند به اینکه دولت را جدا از دولت الکترونیکی بدانند.

شهروندان با در اختیار داشتن دولت الکترونیکی، سرویس های دولتی را با سرعت و دسترسی بیشتری در اختیار خواهند داشت. همان طور که در بالا به آن اشاره شد، فاز دوم پیاده سازی دولت الکترونیکی کارآمد کردن ارائه خدمات به شهروندان است. در این فاز شهروندان اولین تعاملات واقعی با دولت را از طریق وب تجربه می کنند و دولت نیز، بازخورد آنها را برای تغییر شکل خود در فاز بعدی جمع آوری و تحلیل می نماید. اگر بخواهیم به تجربه برخی دولت ها در پیاده سازی فاز دوم اشاره داشته باشیم می توانیم به موارد ذیل اشاره کنیم:

* در سنگاپور اخذ مجور صادرات/واردات پس از پر کردن ۲۱ فرم، حدود ۱۵ تا ۲۰ روز بطول می انجامید. دولت پس از راه اندازی شبکه TradeNet اینکار را پر کردن يك فرم از روی اینترنت در عرض ۱۵ ثانیه انجام میدهد.

* در آریزونا تمديد گواهینامه رانندگی به صورت شخصی ۶/۶۰ دلار هزینه داشت که همان سرویس در حال حاضر به صورت Online60/1 دلار هزینه دارد.

* در استرالیا با راه اندازی شبکه (GEM¹) در هزینه تدارکات کشور بطور سه سالانه ۱۰۰ میلیون دلار استرالیایی صرفه جویی شده است.

دولت ها در این فاز سعی خواهند کرد شهروندان خود را از صف های طولانی پشت اداره های دولتی به پشت رایانه هایشان ببرند. در این فاز، استراتژی تبدیل Inline (اشاره به صف های طولانی و انتظار شهروندان در سازمان های دولتی جهت دریافت پاسخی از طرف دولت) به Online را در پیش دارد. دولت ها پس از راه اندازی دولت الکترونیکی تا رسیدن به ابتدای فاز سوم به این نتیجه رسیده اند که آنچه در این مرحله از اهمیت بالایی برخوردار می شود، زیر ساخت اطلاعاتی، بانک های اطلاعاتی و اطمینان از ظرفیت بالای پاسخگویی آنها است. در این فاز است که دولت به منظور به حداقل رساندن فشار کاری روی ابزارها و زیر ساخت خود، شروع به تغییر شکل ارائه سرویس های خود به شهروندان و سرعت بخشیدن به آنها می کند. در این فاز دولت از تعاملات ساده، وارد فاز استحاله یا تغییر شکل می شود.

...

جهت دریافت هرگونه رساله و مطالعات
معماری با قیمت پایین با ما تماس بگیرید.

۰۹۹۰۷۵۳۰۹۲۰